

VIZITKA

✦ Narodila se 27. července 1939 na Slovensku českému učiteli a lyrickému básníkovi Jaroslavu Verianu Vránovi a slovensko-maďarské mamince

✦ Vystudovala JAMU, po dvou letech v ostravském divadle se stala členkou Divadla na Vinohradech

✦ S manželem Jiřím Kepkou, univerzitním profesorem matematiky, má syna Ondřeje

Hledá se táta! (1961)

✦ Věnovala se rozhlasové práci i audionahrávkám (Bílé noci, Čarovné prstýnky, Co život dal a vzal, Jana Eyrová atd.). Získala prestižní cenu Prix Bohemia, Kříšťálovou růži i Cenu Františka Filipovského za celoživotní mistrovství v dabingu.

Tetinka (1977)

✦ Z filmů a televizních snímků vybíráme: Tchyně, Sňatky z rozumu, F. L. Věk, Tichý svědek, Chalupáři, Tetinka, Jak vytrhnout velrybě stoličku, Jak dostat tatínka do polepšovny, My všichni školou povinni, Přisahám a slibuji, Noc pastýřů, Zakletá třináctka, Náměštičko, Tři životy atd.

Chalupáři (1975)

Už dlouho jsem si přála potkat se na víc než letmý okamžik s herečkou **Gabrielou Vránovou**. Její život vřadycky patřil divadlu, televizi, ale především poezii a také studentům, které už několik desítek let učí herectví. Také naše podvečerní setkání následovalo po hodině s mladými herci...

Ještě si najít čas

Má na tváři svůj lehce shovívavý úsměv a se zkušeností mluví o současných studentech. „Myslím, že když se dneska rozhodnou pro herectví, mají to velmi těžké, protože konkurence je obrovská. Škol pro herce je moc a já bych byla jako první pro zrušení řady z nich. Je to drsné, ale jsem hluboce přesvědčená, že když se děčko hercem chce stát, tak se jím stane - i bez školy,“ myslí Gabriela Vránová.

Herectví se podle ní naučit nedá, snad jen určitý základ - slušně mluvit, reagovat na partnera, slyšet ho a ovládnout jevištní prostor. „Ale potom musí mít talent - a ten je od pána boha. Pak je potřeba být osobnost se specifickým projevem, hodně pracovat a mít kus štěstí,“ míní.

Po třiceti letech učení říká, že talent, pokud je výrazný, je poznat na první pohled, stejně jako

člověk bez talentu. „Ale všechno mezi tím, což je devadesát procent, se může různě proměnit a není nikdy jistota. Stalo se mi, že jsem u čtrnáctiletého nepoznala, že by se mohl během dospívání zrodit velký talent. Ale to je právě velké dobrodružství.“

Sama si vlastní cestu herectví vybrala spíš náhodou. „Tatínek byl prý výborný pedagog, velmi svérázný a svoje žáky uměl strhnout a zaujmout. Prostě herce, jak má být. Miloval literaturu a poezii, což jsem po něm zdědila. Strýc byl

nadšený ochotník. Já jsem poprvé stála na jevišti u nás v Kohoutovicích díky díky učitelce Pivodové, zanicené divadelnici, se kterou jsme nazkoušeli hru a potom s ní objeli celé Brno. Možná právě její nadšení ve mně zůstalo, a když jsem se dozvěděla, že existuje studium herectví, neváhala jsem a přihlásila se. Bylo mi šestnáct a půl, když jsem dělala zkoušky na JAMU. Nechtěli mě vzít, brali až od sedmnácti. Naštěstí jsem sedmnáctiny oslavila v létě a bylo to,“ vzpomíná Gabriela Vránová.

Seriál F. L. Věk (1971)

Domovská scéna navždy

Vřadycky prý chtěla dělat něco krásného, co lidem něco dá. „Poprvé jsem to zažila s tatínkem na besedách, kde jsem recitovala a cítila, že se lidem můj přednes líbí,“ říká herečka, která prožila čtyřicet let-nejkrásnější kus profesního života - v pražském Divadle na Vinohradech. Zářila na jeho jevišti jako Maryša, Nora, Plajzner-

ka, Markétka, Máša ve Třech sestřích, Madlenka v Tvrdohlavé ženě a v řadě dalších rolí. „Pro mě nikdy Vinohrady neskončily, beru je jako svoje divadlo. Vždycky byly mým druhým domovem. Všechny jeho úspěchy, ale i prohry, jsou i mémi. A věřte mi, opravdu to není jen fráze,“ vyznává se herečka.

V jejích očích zahlédnu trochu smutku při vzpomínce na okamžik, kdy jí divadlo před lety neprodloužilo termínovanou smlouvu. Cítím, že to herečku bolelo - obyčejně lidsky. Vzápětí se hned zase usmívá a slovy básně svého otce „I nepřátele je možné milovat v době, kdy Vánoce se blíží“ zahání trochu hořký okamžik a jedním dechem dodává, že ale nikoho nepovažuje za svého nepřítele.

Herectví unavuje

Ve výčtu televizních rolí, které má Gabriela Vránová za sebou, je řada těch, kterým se říká nezapomenutelné. Třeba seriály, jako byli Chalupáři, F. L. Věk, Sňatky z rozumu nebo My všichni školou povinni a další, patří do rodinného stříbra televize.

Hned na počátku, když začínala před televizní kamerou, měla štěstí

a ve svém druhém filmu Hledá se táta! se setkala s legendárním Vladimírem Menšíkem. Později se potkali ještě mnohokrát, ale jen málokdo ví, že i při postsynchrononech Vláčilova filmu Markéta Lazarová, kde mluvila Magdu Vášáryovou. A potom samozřejmě v Chalupářích.

„Vláda Menšík byl báječný a skvostný. Nikdy nezapomenu, jak jsme si navzájem zpívali písničky - on svojí nejoblíbenější Mým domovem ztichlá je putyka a já slovenské slágry. Dokonce se přiznám, že jeho geniální žárlivé scény z Chalupáří, myslím v dílu nazvaném Romeo, si občas pustím na DVD,“ lehce zabrousí do vzpomínek herečka.

Ale mnohem víc než minulostí, žije přítomností. Má před sebou nový projekt na téma poezie, který by ráda připravila se synem Ondřejem Kepkou. „Ale musím si na všechno ještě najít čas. Herectví totiž unavuje... Ale pokud cítíte, že má smysl a diváci vás chtějí, je to zase nádherna,“ říká.

Nic neměním

Syna Gabriely Vránové, Ondřeje Kepku, můžeme právě v těchto

Poslední premiérou Gabriely Vránové v Divadle na Vinohradech byla role ve hře Tomáš Beckett

dnech vidět v seriálu Arabella, kde si zahrál Honzika. Všichni v jeho okolí byli přesvědčeni, že po dětských hereckých úspěších půjde ve stopách maminky. „Když se můj kolega Jiří Vala dozvěděl, že Ondřej jde na gymnázium místo na konzervatoř, byl velmi rozzlobený. Vzal by ho pryč i bez zkoušek. Ondru jsem nikdy nenutila do herectví ani mu ho nerozmlouvala, ale jsem přesvědčená, že kdyby konzervatoř tenkrát vystudoval, byl by veleúspěšným hercem... Jenže toužil po vědění matematickém

a gymnáziu, což se mu dneska hodí. Když se potom rozhodl pro herectví na DAMU, byl už mnohem zodpovědnější. Vzali ho, ale později si stejně zase vybral ještě jiný obor-FAMU,“ popisuje Gabriela Vránová. Ráda se svým synem spolupracuje. Jeho nejen režijní nápady ji povzbuzují při práci.

V současné době je herečka pořád v jednom kole - hraje v řadě zájezdových představení jako Lo stupendo, tenor na roztrhání, Absolvent a horkou novinkou je komedie Vila s věčným břemenem. „V tomto případě jsem já to věčné břemeno, což je na tom hezké,“ dodává s nadsázkou. „Není nic krásnějšího, než když hrajete a víte, že dáváte lidem něco hezkého. To jsem vždycky chtěla a herectví mi to splnilo. Takže rozhodnutí stát se herečkou rozhodně nelituju. A na stará kolena už nic nebudu měnit. Jen jediný dluh musím splatit, po knižce fejetonů Magnetický vítr bych ráda zachytila pár střípků svého života... Zatím nic neslibuji, ale ráda bych si klidně sedla a stihla je zaznamenat.“

Michaela Hrušková

Seriál My všichni školou povinni (1984) a nezapomenutelná učitelka Hajská

S manželem Jiřím Kepkou, profesorem matematiky

ZNÁTE SE Z...

Se synem Ondřejem Kepkou, který se nejprve stal hercem, ale potom vystudoval FAMU a stal se režisérem televizních filmů i dokumentů, si poprvé zahráli v televizní inscenaci Tetinka z roku 1977, kde podle kritiků sedmiletý Ondřej zastínil svým výkonem všechny dospělé herce... prý včetně maminky!

Jejich spolupráce pokračovala později i v dalších

filmech jako Tvůj svět, Divka se zázračnou pamětí, Smetanový svět, pohádce Zakletá třináctka nebo při komponovaných večerech. Nově společně chystají i televizní pořad o poezii. „Na tom musím teď hodně zapracovat především já. Natočili jsme první záběry na Slovensku, kde jsem se narodila, ale je před námi ještě velký kus práce. Poezii miluju od dětství,

je pro mě neoddělitelnou součástí života. Léta se snažím předávat básně lidem tak trochu jiným způsobem a teď bych ráda, aby se mým prostřednictvím do televize vrátili.“

Ráda bych se vydala po stopách, jak ke mně poezie přicházela a jak jsem ji poznávala... Vlastně s ní půjdu tak trochu po stopách vlastního života.“

Smetanový svět (2004)